

Osmnácť

Jan Nedvěď

1. Když mám, když u sebe, lásko,
když tě mám, noc je krátká jak nic,
čas má mí jak orlů stín něhu k nám
když ruce brání hlazený svět
oblínky zmatených osmnácti let,
ty jsi tak krásná, že zastavil se dech, má lásko.

R: Až k nám sem přilétli ptáci,
běhají po srdcích, co kreslil jsem já,
jablůňky nezralé a do květů pyl, když polykáš.
Najednou zapomínáš, že jsem tu já,
v krajině jiné duše žije teď tvá,
půvabe zmatených osmnácti let, má lásko

2. A zpívej, lásko, o tom, co přijde,
o květech z polibků, co nemizí hned,
o bílých srdíčkách, co znamenají kůži, když kvete sad
o schůzkách pod mostem, kde ve tmě se scházíš,
kde v šatech ruce hledaj, jak být si blíž,
tak jenom zazpívej, jak dovedeš být šťastná, má lásko.

R: + půvabe zmatených osmnácti let, má lásko